

L'aeroport de tothom

La història de l'aeroport de Girona-Costa Brava és de les que serveixen d'exemple il·lustratiu quan hom vol explicar en què consisteixen les típiques frustracions gironines. Van ser els gironins els qui fa vint-i-dos anys, a través de la Diputació i de la indústria hotelera, van aportar diners per a la seva construcció, i han estat ells mateixos els qui han pogut comprovar l'escassa rendibilitat dels seus esforços.

Hom va creure, d'entrada, que l'aeroport seria massivament utilitzat pels turistes, i algú, amb enganyosos exercicis de prospectiva, va augurar que l'any 1975 el farien servir dos milions de viatgers. La xifra real d'aquell any no va arribar ni a la meitat, i va ser justament el sostre màxim que fins ara no s'ha pogut remuntar.

Hom va creure també que l'aeroport serviria per enllaçar Girona d'una manera regular amb la capital de l'Estat i amb altres ciutats europees. Però els diversos vols que es van intentar, i especialment el Girona-Madrid, van fracassar reiteradament, malgrat el nou ajut econòmic per part de la Diputació.

Igualment es va creure que l'aeroport propiciaria el tràfic de mercaderies, però tots els projectes i intents en aquest sentit van acabar en no res per manca de la indispensable instal·lació duanera.

Es va pensar, en fi, que el camp podria ser, almenys, escenari d'algunes manifestacions periòdiques relacionades amb l'aviació, però el mercat de l'avió usat i de l'ultra lleuger va ser efímer i en canvi sembla consolidar-se la fira menys desitjable, destinada a exhibir artefactes bèl·lics i màquines destructores.

Així, doncs, l'aeroport, actiu durant tres mesos, roman escandalosament infrautilitzat durant els nou restants de cada any, amb la consegüent despesa inútil de diners públics. I això malgrat els seus bons equipaments i la seva àmplia capacitat de maniobra. Mentrestant, a cent quilòmetres escassos, l'aeroport barceloní del Prat pateix una gravíssima i insuperable saturació. Però, tot i que la solució és ben elemental, mai ningú no ha volgut atendre la raonable proposta de convertir el camp de Vilobí en l'aeroport complementari del de Barcelona.

Aquest estiu les aigües de la reivindicació latent s'han tornat a remoure amb noves iniciatives, des de l'estranya estratègia de fer-li perdre el nom originari fins a l'oferta d'una possible gerència a càrrec de la Cambra de Comerç, a l'estil del que és habitual en altres camps no gaire llunyans. En vigílies del mercat únic que convertirà els vols europeus en vols regionals lliures, sembla arribada l'hora de fer un front comú i apostar perquè el camp gironí (que per les instal·lacions i pel nombre de vols i de passatgers ja és, malgrat tot, el segon de Catalunya) arribi a ser l'alternativa natural i complement natural del de Barcelona. Un aeroport que, bo i mantenint la peculiaritat del seu nom, es posi de ple al servei de tot el país i s'integri en la dinàmica del transport comunitari. Un aeroport que, després de vint-i-dos anys de no ser ben bé de ningú, pugui ser finalment l'aeroport de tothom.